

El casament de l'Adolf

Entre tots, van moure una mica les taules; no se sap ben bé perquè, ara ja tot era tan inútil. Potser ho van fer per tal de que el lloc s'assemblés a un jutjat, o pot ser una església, ves a saber; no s'ha pas pogut precisar què pretenien. En moments crítics, els símbols prenen tota la seva significació i aquells ho eren realment de crítics.

Enfonsats, en allò que havia estat pensat com un refugi, i que ara s'omplia d'un aire espès, feixuc i polsosos, tots ells que tan fers s'havien mostrat al món, ara maldaven per mantenir la boca oberta i treure la ostentosament llengua cap en fora, per tal de no posar cap impediment a imprescindible necessitat de renovar l'aire dels pulmons un cop cada segon. La humitat ho regalimava tot i fortor dels desinfectants embussava els narius més soferts.

Malgrat haver-hi un ambient tant espès, la cerimònia començà.

Goebbels, prim com era, dissimulant el dolor a la cama, sempre li havien agradat això de les cerimònies. Es posà darrera la taula que ara feia d'estrada i va dir banalment les paraules tòpiques del ritual.

Tu Adolf vols per esposa a l'Eva.

En Hitler, conscient de que tot s'havia perdut, però alliberat de tota ficció se li desbordaren incontrolablement els símptomes d'aquella malaltia que li agrada rabejar-se en els cossos caducs dels dictadors, així doncs, la ma se li va posar a tremolar d'una manera que feia basarda. Havia afrontat molts reptes en la seva vida i els havia resolt amb una convicció tant desencertada com ferma.

Ara però, que una persona que només havia vist com qui mira una ombra, li demanava si volia establir uns certs lligams; amb ell, que mai no s'havia lligat a res ni a ningú, la situació els desconcertava tant com la derrota.

Sense esma, i pressionat per les mirades sempre enceses de la resta del Tercer Reich, va fer un moviment d'acceptació i dels seus llavis van sortir uns sons que hom va interpretar afirmativament.

Ella en ser preguntada va respondre ràpidament que sí. Es veia que el que feia ho tenia molt meditat. Havia estat tota la vida una bleada, però ara enarborava una convicció que encenia el dubte de que pot ser no ho era tant.

Espessos i derrotats com estaven, no havien preparat res que pogués suggerir un mínim to de festa i de celebració. Així doncs, van fer entrar l'oficial amb el vas de cianur dissolt amb llimona i aigua. Marcialment, encara, el deixa damunt la taula i es retirà fent un cop de taló, bo i aixecant el braç. Darrera d'ell, sense formalitats, amb silenci, cap cots, van anar sortint tots els assistents. La penúria ho humanitza tot.

Adolf d'esquena a la porta sentia com s'anaven fonent les passes escales amunt, d'esma es va girar i la va veure, no se'n sabia avenir de que ella encara fos allà. Tot el seu cos ara ja malmès per les xacres es va estovar com si sortís d'un estat de congelació. I es preguntà. Com és que no fuig?

Des sobte li va sortir de dins un sentiment amagat en els replecs més fondos del seu cor. Era un sentiment de quan era petit i la mare el gronxava. Recordà un moments en els que s'havia sentit estimat. Estimat ell, ca, tothom sap qui

era, el gran dictador que havia estremit el món. Sorprenentment, encara va poder dir-li. Ves-te'n!. Ella va fer que no amb el cap i es van mirar per primer com es miren els nuvis.

Sense adonar-se'n van beure la llimonada i s'asseguren de costar sentint-se ben a prop l'un de l'altre, mentre la fredor els pujava per les cames.

Encara es va poder adonar que li agafaven la ma ben estreta i una escalfor tova li omplia el pit. A l'últim instant l'Adolf encara va sentir que l'amor era molt més gran que tots els mals que hom pugui imaginar i en obrir-se les portes de la mort va veure una gran resplendor que il·luminava l'escala que menava vers la pau eterna.

Hitler havia estat definitivament vençut.

P.D. Uns nois del MIJAC fan un programa de radio i de tan en tan em demanen que faci una reflexió.

Josep M. Pratsobrerroca. Juny de 2011.